U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatele: **V. A.**, proti odpůrci: **Státní volební komise**, se sídlem Nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidátů zvolených do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volbách konaných ve dnech 28. a 29. května 2010,

t a k t o :

I. Návrh na neplatnost volby kandidátů **s e** v části týkající se všech kandidátů zvolených ve volebním kraji Hlavní město Praha **z a m í t á**.

II. Návrh na neplatnost volby kandidátů **s e** v části týkající se všech kandidátů zvolených v ostatních volebních krajích **o d m í t á**.

III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Návrhem, který byl formálně označen jako „*Podnět k řádnému přezkoumání postupu voleb*“, se navrhovatel domáhal toho, aby Nejvyšší správní soud „*přezkoumal postup volební komise v rámci věznice VV-Pankrác jak co do formální stránky tak do upření mého práva a následně pokud shledá porušení ústavního pořádku zrušil volby do Parlamentu ČR a umožnil mně se řádně těchto voleb zúčastnit*“. Návrh byl doručen dne 4. 6. 2010 Nejvyššímu správního soudu jako soudu věcně a místně příslušnému k projednání návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidáta podle ustanovení § 88 odst. 2 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „volební zákon“).

[2.] Navrhovatel uvedl, že v době voleb vykonával trest odnětí svobody ve Vazební věznici Praha-Pankrác. V řádné lhůtě před volbami byl seznámen se svým právem a podepisoval dokumenty potvrzující jeho zájem účastnit se voleb a stvrzující jeho způsobilost se účastnit voleb. Neobdržel však v zákonem předepsané lhůtě přede dnem voleb hlasovací lístky a nemohl tak využít svého ústavně garantovaného práva zúčastnit se voleb. Podle navrhovatele je přes omezení některých ústavně garantovaných práv a svobod subjektivní volební právo nedotknutelné i u osoby vykonávající trest odnětí svobody.

V důsledku pochybení Vězeňské služby, jí pověřených zaměstnanců a volební komise mu tak údajně byla upřena jeho ústavou garantovaná práva.

[3.] Dále navrhovatel tvrdí, že došlo k porušení principu tajnosti voleb. Volby v rámci věznice probíhaly tak, že neexistovalo žádné oddělené místo k výběru a úpravě hlasovacího lístku. Hlasování probíhalo na chodbě, kde za stolem seděla volební komise a na stole před ní stála zapečetěná schránka. Uvedený postup není dle navrhovatele ve věznici běžný, neboť v případě minulých voleb do „Parlamentu ČR" probíhalo hlasování ve vyčleněné místnosti a místo pro označení volebního lístku a vhození do zapečetěné obálky do schránky bylo umístěno za plentou. Za formální pochybení navrhovatel označil též neoznačení místa ani schránky státním znakem České republiky.

[4.] Ze všech uvedených důvodů má navrhovatel za to, že průběh voleb byl v rozporu s volebním zákonem a s Ústavou ČR a že mu bylo jako odsouzenému odepřeno právo svobodně zvolit svého zástupce do Poslanecké sněmovny. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil volby do Poslanecké sněmovny a tím mu umožnil řádně se těchto voleb zúčastnit.

[5.] Státní volební komise (odpůrce) ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2010 uvedla, že pokud se chce volič účastnit voleb do Poslanecké sněmovny ve věznici, která se nachází ve volebním okrsku, ve kterém nemá trvalý pobyt, může se jich účastnit na základě zápisu do zvláštního seznamu voličů nebo hlasovat na voličský průkaz. Hlasování se uskutečňuje ve věznici ve spolupráci s okrskovou volební komisí, která vykonává svou činnost v územním obvodu volebního okrsku, kde je věznice umístěna. Do věznice ve dnech voleb dochází členové okrskové volební komise s výpisem ze zvláštního seznamu voličů, s přenosnou volební schránkou, hlasovacími lístky a úředními obálkami a umožní odvolit všem voličům, kteří jsou uvedeni v tomto výpisu ze zvláštního seznamu voličů. Ve věznicích nejsou zřizovány volební místnosti. Vězněné osoby hlasují přímo v cele nebo v místnosti k tomu určené před zástupci příslušné okrskové volební komise do přenosné volební schránky při respektování zásady tajnosti hlasování. Nejde tedy o hlasování ve volební místnosti ve smyslu § 17 volebního zákona. Voliči ve věznicích rovněž nehlasují v obou dnech voleb, ale je jim stanovena lhůta, popř. hodina, ve které mohou uplatnit své volební právo. S ohledem na povahu a vnitřní řád věznice musí být i hlasování tomu patřičně uzpůsobeno. Při hlasování ovšem musí členové okrskové volební komise a vězeňská služba postupovat tak, aby byla zachována tajnost hlasování a nerušený výkon volebního práva.

[6.] Nejvyšší správní soud si k prověření tvrzení navrhovatele a k zajištění nezbytných podkladů pro rozhodnutí vyžádal též stanovisko Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha-Pankrác k tvrzením žalobce. Vězeňská služba ve svém písemném vyjádření ze dne 11. 6. 2010 sdělila, že ve Vazební věznici Praha-Pankrác bylo ke dni 21. 5. 2010 zapsáno do zvláštního seznamu voličů 380 vězněných osob, z toho 325 osob se hlasování dne 28. 5. 2010 zúčastnilo. Hlasovací lístky byly vydány dne 21. 5. 2010 všem voličům umístěným na oddělení výkonu vazby a trestu, tedy i navrhovateli. Na všech odděleních a ubytovnách byly na veřejně přístupných místech vyvěšeny veškeré informace týkající se voleb, včetně jejich průběhu a jedné sady volebních lístků. Dne 28. 5. 2010 byli jednotliví voliči zapsaní

do zvláštního seznamu vyvoláváni, aby se dostavili k volební komisi. Místo určené k hlasování bylo zřízeno v prostoru chodby mimo oddělení, kde jsou odsouzení ubytováni. Každý volič jednotlivě předstoupil před volební komisi, řekl své jméno a po zkontrolování totožnosti a dokladů mu byla členem volební komise vydána úřední obálka a v případě jeho žádosti též nový soubor hlasovacích lístků. Místo pro úpravu lístků bylo zřízeno stranou volební komise, odděleno od ostatního prostoru dveřmi a bylo vybaveno stolem, tužkou a košem k odhazování nepoužitých hlasovacích lístků. Na místo pro úpravu hlasovacích lístků byl každý odsouzený volič vpuštěn jednotlivě a sám, aby byla zaručena tajnost jeho volby. Po úpravě hlasovacího lístku byla úřední obálka vhozena do urny samotným voličem. Pokud jde o navrhovatele, uvedla Vězeňská služba, že byl zapsán do zvláštního seznamu voličů, ale k volební komisi se dostavil až po opakované výzvě a následně volební komisi sdělil, že se voleb již zúčastnit nechce. Vězeňská služba dále poukázala na sdělení vedoucího oddělení výkonu vazby, jenž uvedl, že se osobně zúčastnil voleb konaných ve vazební věznici, není si však vědom, že by volební urny nebyly opatřeny státním znakem. Volby proběhly bez závad a volební komisí ani vězněnými osobami nebyly vzneseny žádné námitky či stížnosti.

[7.] Citovaná vyjádření Státní volební komise a Vazební věznice Praha – Pankrác zaslal soud navrhovateli s výzvou k možnosti repliky k nim. Na tuto výzvu, doručenou dne 17. 6. 2010, však navrhovatel nijak nezareagoval.

[8.] Nejvyšší správní soud dospěl po projednání věci k následujícím závěrům.

[9.] Z hlediska podmínek řízení soud konstatuje, že návrh byl podán včas a lze z něj dovodit namítané porušení volebního zákona. Nejvyšší správní soud však musel postavit na jisto, čeho se navrhovatel svým návrhem domáhá.

[10.] Přitom vycházel ze znění § 87 volebního zákona, který stanoví:

„(1) Podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována, (dále jen "navrhovatel"). Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.

(...)

(5) Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.“

[11.] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je soudní přezkum voleb do Poslanecké sněmovny možný toliko podle ustanovení § 87 odst. 1 volebního zákona, tj. návrhem na neplatnost volby kandidáta či volby kandidátů. Z odst. 2 stejného ustanovení je totiž jasně patrno, že se vztahuje pouze na volby do Senátu Parlamentu České republiky. Úpravu obsaženou v odstavcích 3-5 pak nelze smysluplně vyložit jinak než tak, že blíže konkretizují odstavce předchozí. To znamená, že odst. 1 a 2 označují předmět řízení a vymezují otázky aktivní legitimace a lhůty k podání návrhu, zatímco odst. 3 - 5 blíže upravují možné důvody tohoto návrhu. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006 - 46, publ. pod č. 944/2006 Sb. NSS, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 23/2006 - 1, www.nssoud.cz, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2006, č. j. Vol 30/2006 - 1, www.nssoud.cz).

[12.] V nyní projednávaném případě navrhovatel výslovně uvedl, že se domáhá zrušení voleb. Formálním vymezením petitu se tedy domáhá něčeho, co zákonná úprava neumožňuje. I takové podání je však třeba posoudit podle jeho obsahu, bez ohledu na jeho označení (§ 41 odst. 2 o. s. ř.; § 64 s. ř. s.). Pro meritorní posouzení návrhu je nutné požadovat, aby byl dostatečně srozumitelný, přičemž konkrétní podřazení jednotlivých návrhových bodů pod relevantní zákonná ustanovení je věcí soudu. Z obsahu tohoto návrhu je patrno, že navrhovatel zpochybňuje celkový výsledek voleb do Poslanecké sněmovny v důsledku tvrzeného zásahu do jeho subjektivního práva volit, jakož i v důsledku tvrzených pochybení, k nimž mělo dojít v průběhu hlasování ve Vazební věznici Praha-Pankrác. Takto formulovaný návrh tedy nemůže být rozumně vyložen jinak, než jako návrh na vyslovení volby všech kandidátů do Poslanecké sněmovny. Materiálně proto považuje soud podaný návrh za návrh na neplatnost volby všech kandidátů ve volbách do Poslanecké sněmovny.

[13.] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda je navrhovatel k podání návrhu aktivně legitimován. V případě nedostatku aktivní legitimace na straně navrhovatele by bylo namístě návrh bez meritorního projednání odmítnout. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006 - 46, publ. pod č. 944/2006 Sb. NSS, v němž vyslovil Nejvyšší správní soud právní závěr, že „*zákonné úpravě je nutno rozumět tak, že zatímco občan může předmětný návrh podat jen ve vztahu ke kandidátům, zvoleným ve volebním kraji tam, kde mohl vykonat svoje aktivní volební právo (v případě občanů majících bydliště mimo území ČR a volících na zastupitelském úřadu se jedná o volební kraj určený losem, § 27 zákona č. 247/1995 Sb.); je politická strana aktivně legitimována k podání tohoto návrhu vůči všem kandidátům, zvoleným v krajích, kde také kandidovala, což může v konečném důsledku znamenat zpochybnění i všech zvolených kandidátů v celé republice. Výklad, podle něhož by kterýkoliv občan byl aktivně legitimován k podání návrhu na neplatnost volby kandidátů zvolených i v jiných krajích, než ve kterém mohl vykonat svoje aktivní volební právo, je podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v přímém rozporu se zněním citovaného zákonného ustanovení a odporuje rovněž srovnání tohoto řízení se soudním přezkumem jiných typů voleb (volby do Senátu, volby do krajských a obecních zastupitelstev). Smysl naznačené diferenciace spočívá v tom, že volební právo je nutno vidět v jeho objektivním i subjektivním významu, tzn. nelze od sebe oddělovat právní úpravu voleb od samotného výkonu volebního práva. Za situace, kdy jsou volby organizačně rozčleněny do relativně autonomních 14 krajů, má jinou povahu návrh na neplatnost volby kandidáta/ů podaný jednotlivým občanem a kandidující politickou stranou (koalicí). U jednotlivého občana vystupuje do popředí ochrana jeho aktivního volebního práva a zákon proto zjevně (byť nikoliv výslovně) předpokládá, že argumentace takovýchto návrhů bude směřovat proti konkrétním protizákonnostem při bezprostředním či zprostředkovaném výkonu tohoto práva, přičemž ke zpochybnění výsledku volby může dojít právě z tohoto důvodu jen tam, kde je občan zapsán ve stálém seznamu, anebo kde reálně toto právo uplatnil (k tomu viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 540/02, in: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 35, str. 603 a násl.).*“

[14.] Podle doslovného znění ustanovení § 87 odst. 1 volebního zákona je proto aktivně legitimovaným k podání návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidáta ve volbách do Poslanecké sněmovny každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen. V posuzovaném případě však byl navrhovatel zapsán ve zvláštním seznamu voličů podle § 6 odst. 1 písm. c) volebního zákona, neboť v době konání voleb vykonával trest odnětí svobody ve Vazební věznici Praha-Pankrác. Takový výklad by však zjevně popřel rovnost subjektů při přístupu k soudnímu přezkumu voleb. Účelem návrhu na neplatnost volby kandidáta je především kontrola zákonnosti průběhu voleb nezávislým a nestranným soudem v případě volebních excesů, které by mohly ovlivnit výsledek volby kandidáta. Nezanedbatelným aspektem je však také skutečnost, že prostřednictvím institutu soudního přezkumu voleb kandidátů do Poslanecké sněmovny je poskytována soudní ochrana občanům, jejichž ustavně garantované subjektivní volební právo bylo nezákonným způsobem omezeno. Přístup k soudnímu přezkumu voleb kandidátů do Poslanecké sněmovny tak musí být poskytnut na základě stejných podmínek všem oprávněným voličům. Opačný závěr, tj. vyloučení občanů zapsaných na zvláštním seznamu voličů z možnosti podat návrh na vyslovení neplatnosti volby kandidáta podle § 87 odst. 1 volebního zákona, by byl zdrojem ničím neodůvodněné nerovnosti mezi dvěmi skupinami voličů, lišícími se mezi sebou pouze tím zda jsou zapsáni ve zvláštním seznamu voličů či nikoliv. Ve svém důsledku by vyloučení aktivní legitimace k podání návrhu voličům zapsaným ve zvláštním seznamu znamenalo též upření práva dovolávat se soudní ochrany před zásahem do subjektivního volebního práva.

[15.] Ustanovení § 87 odst. 1 volebního zákona je tedy třeba vykládat v tom smyslu, že návrh na vyslovení neplatnosti volby kandidáta do Poslanecké sněmovny může podat i volič, který byl zapsán do zvláštního seznamu a uplatnil své aktivní volební právo v jiném volebním okrsku, než ve kterém je zapsán do stálého seznamu voličů, ať již v rámci stejného volebního kraje či mimo něj. V takovém případě je navrhovatel aktivně legitimován k podání návrhu na neplatnost volby pouze těch kandidátů, kteří kandidovali ve volebním kraji, v němž své aktivní volební právo skutečně vykonal.

[16.] V posuzovaném případě byl navrhovatel zapsán ve zvláštním seznamu voličů podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) volebního zákona v místě výkonu trestu odnětí svobody, tj. ve Vazební věznici Praha - Pankrác. Návrh na vyslovení neplatnosti volby kandidátů je proto věcně projednatelný pouze ve vztahu k těm kandidátům, kteří byli zvoleni ve volebním kraji Hlavní město Praha. Zbývající část návrhu (tzn. ve vztahu k volbě kandidátů z ostatních 13 volebních krajů) musel Nejvyšší správní soud odmítnout z důvodu chybějící aktivní legitimace navrhovatele.

[17.] Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou, zda došlo k porušení volebního zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby jednotlivých kandidátů do Poslanecké sněmovny ve volebním kraji Hlavní město Praha. Ze znění ustanovení § 87 odst. 5 volebního zákona a ze samotného smyslu předmětného právního institutu plyne, že návrh na neplatnost volby kandidáta lze shledat důvodným pouze v případech kumulativního naplnění tří podmínek, kterými jsou: (1.) protizákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona; (2.) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno volební stížností a (3.) zásadní intenzitu této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat

volbu předmětného kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by tento kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno tedy tato intenzita způsobuje „zatemnění" volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004 - 12, publ. pod č. 354/2004 Sb., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2006, č. j. Vol 8/2006 - 1, www.nssoud.cz).

[18.] Navrhovatel v podstatě uvedl tři důvody, v nichž spatřoval porušení volebního zákona. Zaprvé namítl, že neobdržel v zákonem stanovené lhůtě přede dnem konání voleb hlasovací lístky, v důsledku čehož mu bylo zabráněno zúčastnit se voleb. V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 38 odst. 4 volebního zákona, který stanoví že *„hlasovací lístky zašle krajský úřad prostřednictvím pověřených obecních úřadů starostům, kteří zajistí, aby hlasovací lístky byly dodány všem voličům nejpozději 3 dny přede dnem voleb a v den voleb všem okrskovým volebním komisím. V obcích, kde není starosta, zajistí dodání hlasovacích lístků voličům ve stanovené lhůtě místostarosta, a není-li místostarosta, ředitel krajského úřadu, v hlavním městě Praze ředitel Magistrátu (dále jen "ředitel krajského úřadu").*" Uvedené ustanovení tedy obsahuje požadavek, aby hlasovací lístky byly dodány předem všem oprávněným voličům.

[19.] Je však nutno zdůraznit, že ze znění volebního zákona nelze dovodit, že by povinnosti dodat hlasovací lístky ve stanovené lhůtě všem voličům odpovídal tomu korespondující subjektivní nárok každého konkrétního voliče na to, aby mu byly hlasovací lístky dodány včas. Jedná se o opatření organizačně-technického charakteru, jehož účelem je především zajištění včasné a řádné distribuce hlasovacích lístků mezi voliče. Tímto způsobem jsou voliči zároveň informováni o politických stranách či hnutích a jejich koalicích, jejichž kandidátní listiny byly registrovány a jimž mohou odevzdávat své hlasy. V případě voličů ve výkonu trestu odnětí svobody je nutno respektovat skutečnost, že tyto osoby podléhají po dobu výkonu trestu omezením některých práv a svobod, jejichž výkon by byl v rozporu s účelem výkonu trestu nebo která nemohou být vzhledem k výkonu trestu uplatněna (§ 27 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů). To platí obdobně i pro osoby ve výkonu vazby (§ 2 zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby). V odůvodněných případech, např. z důvodů organizačních či bezpečnostních, tedy zákon připouští, že lze přiměřeným způsobem omezit práva voličů a stanovit odlišné podmínky výkonu volebního práva ve věznicích, např. tak, že hlasování neprobíhá po celou dobu voleb, ale je stanoven přesný čas hlasování, nebo, že volič obdrží hlasovací lístky až před samotným hlasováním. Přitom je však vždy nutno dbát především na to, aby bylo šetřeno smyslu a účelu volebního práva.

[20.] Samotné nedodání hlasovacích lístků proto samo o sobě ještě nelze chápat jako překážku, která by bránila voliči v uplatnění jeho aktivního volebního práva. Volič je totiž oprávněn požádat o vydání volebních lístků před samotným hlasováním volební komisi a ta je povinna mu hlasovací lístky vydat i s úřední obálkou. S tím ostatně výslovně počítá i ustanovení § 17 odst. 1 volebního zákona, který stanoví, že *„volební místnost musí být pro každý volební okrsek vybavena volební schránkou, přenosnou volební schránkou, dostatečným množstvím hlasovacích lístků, (...).*" Podle § 19a odst. 1 volebního zákona platí, že *„po obdržení úřední obálky, popřípadě hlasovacích lístků vstoupí volič do prostoru určeného k*

úpravě hlasovacích lístků.“ V případě hlasování mimo volební místnost stanoví § 17 odst. 5 věta druhá volebního zákona, že „*(...) okrsková volební komise vyšle k voliči dva své členy s přenosnou volební schránkou, úřední obálkou a hlasovacími lístky.*“ I kdyby proto měl navrhovatel pravdu v tom směru, že mu nebyly předem dodány hlasovací lístky (poznámka soudu: což Vazební věznice Praha - Pankrác ve svém vyjádření popřela a na toto vyjádření navrhovatel nijak nereagoval!), mohl zákonem stanoveným postupem a za respektování všech principů včetně tajnosti hlasování uplatnit své volební právo, neboť mu nic nebránilo v tom, aby požádal přímo volební komisi o vydání náhradních hlasovacích lístků. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením navrhovatele, že mu bylo zabráněno zúčastnit se voleb.

[21.] Pokud jde o druhou námitku navrhovatele, že místo hlasování ani volební schránka nebyly označeny státním znakem, poukazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 17 odst. 3 volebního zákona, který stanoví, že: „*na objektu, ve kterém se nachází volební místnost, se vyvěsí státní vlajka a ve volební místnosti se na důstojném místě umístí velký státní znak.*“ Označení volební místnosti státním znakem hraje především symbolickou roli, neboť má zdůraznit společenský význam voleb a poukázat na státnost České republiky. Zákon však vyžaduje umístění státního znaku pouze ve volebních místnostech podle ustanovení § 17 volebního zákona, v nichž vykonávají svou činnost jednotlivé volební komise pro jednotlivé volební okrsky. Ve věznicích (a ani na jiných místech – nemocnice, léčebny dlouhodobě nemocných, kasárna apod.), kde volební místnosti zřizovány nejsou, a voliči hlasují před vyslanými členy okrskové volební komise do přenosné volební schránky, však označení místa určeného pro hlasování státním znakem není vyžadováno. Ani tato námitka proto není důvodná.

[22.] Jako třetí bod své volební stížnosti navrhovatel uvedl, že v rámci věznice neexistovalo oddělené místo pro označení a vhození označeného lístku. V podstatě tedy namítl, že byla porušena zásada tajnosti voleb.

[23.] Jak již bylo shora uvedeno, volební místnosti ve smyslu ustanovení § 17 volebního zákona ve věznicích zřizovány nejsou a osoby ve výkonu trestu odnětí svobody či vazby hlasují před pověřenými členy okrskové komise do přenosné volební schránky. Ustanovení § 19 odst. 7 volebního zákona stanoví, že „*volič může požádat ze závažných, zejména zdravotních důvodů, obecní úřad a ve dnech voleb okrskovou volební komisi o to, aby mohl hlasovat mimo volební místnost, a to pouze v územním obvodu volebního okrsku, pro který byla okrsková volební komise zřízena. V takovém případě okrsková volební komise vyšle k voliči dva své členy s přenosnou volební schránkou, úřední obálkou a hlasovacími lístky. Při hlasování postupují členové volební komise tak, aby byla zachována tajnost hlasování. Mimo území České republiky nelze do přenosné volební schránky hlasovat.*“ Citovaná norma stanoví toliko cíl, jehož musí volební komise dosáhnout, nikoliv však prostředky; ty ponechává na její volbě a na konkrétních okolnostech. Protože se v daném případě nejednalo o volební místnost, nebylo ani nutné, aby v ní byly zvláštní prostory určené pro úpravu hlasovacích lístků a oddělené plentou (§ 17 odst. 2 volebního zákona); okrsková volební komise však měla zajistit v daných podmínkách tajnost hlasování jinak (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12. 2004, č.j. Vol 13/2004 - 91, č. j. 472/2005 Sb.NSS).

[24.] Ze samotné skutečnosti, že v místě hlasování nebylo vyhrazeno místo pro hlasování oddělené plentou proto ještě nelze dovozovat, že tajnost hlasování nebyla zajištěna. Z vyjádření Vazební věznice Praha - Pankrác k této námitce navrhovatele plyne, že místo pro úpravu hlasovacích lístků bylo zřízeno stranou volební komise, bylo odděleno od ostatního prostoru dveřmi a bylo vybaveno stolem, propisovací tužkou a košem k odhazování nepoužitých volebních lístků. Na toto místo byl každý volič vpouštěn jednotlivě a sám tak, aby byla tajnost volby zajištěna. Na citované vyjádření přitom navrhovatel nikterak nezareagoval, tj. ani je výslovně nepopřel. Soud za těchto okolností nemohl této námitce přisvědčit.

[25.] Jestliže totiž navrhovatel uvedl pouze to, že „*neexistovalo žádné oddělené místo k označení a vhození označeného lístku do zapečetěné schránky*“ a následně nezpochybnil tvrzení Vazební věznice Praha - Pankrác, že toto místo bylo zřízeno stranou volební komise, přičemž - jak plyne ze shora uvedeného – v těchto případech se nejedná o standardní volební místnost, která by musela mít zvláštní a oddělené prostory, nýbrž postačuje garance výkonu tajného hlasování a vždy je nezbytná určitá míra improvizace, nemůže soud dospět k závěru o porušení volebního zákona. Jak navíc plyne z vyjádření Vazební věznice Praha - Pankrác, navrhovatel nakonec odmítl hlasovat a jeho tvrzení o porušení jeho ústavních práv je za těchto okolností značně spekulativní.

[26.] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaný návrh na neplatnost volby kandidátů není důvodný, a proto jej zamítl, a to bez nařízení jednání (§ 89 odst. 5 s. ř. s.).

[27.] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních nemá žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu